

StudentLiberalen

Liberala studenters medlemstidning, valspecial - 2010

EU-minister Birgitta Ohlsson: Går det att vara rebell och minister?

Den folkpartistiska politikern Birgitta Ohlsson har genom hela sin karriär, ända från starten i Liberala Studenter, gjort sig känd för att brinna för mänskliga rättigheter, feminism och djurrätt. Efter att ha varit ordförande i Liberala ungdomsförbundet och folkpartistisk riksdagsledamot är hon nu EU-minister i regeringen. Hur ser då denna passionerade och ibland kontroversiella politiker på möjligheterna att verka för sina hjärtefrågor inom den något stela EU-byråkratin?

I vilken riktning tror du att EU kommer att utvecklas och vad är chanserna för att vi får se ett liberalt EU?

Det blåser oroligt på flera håll i Europa, inte minst när det gäller flertalet länders behandling av minoriteter. Jag är framtidsoptimist och hoppas att Europa kommer att vårda sitt liberala arv. Två världskrig har startats på europeisk mark, men det var också i Europa som upplysningen och demokratin växte fram. Om alla vi som tror på frihet, rättsäkerhet och mänskliga rättigheter verkar för att sprida dessa värderingar är jag övertygad om att vi går en ljus framtid till mötes. Men då krävs modiga politiker.

Flera länder i EU har en mycket HBT-fientlig politik, inte minst Litauen som antagit en lag mot att informera om HBT-frågor. Hur kan du som EU-minister eller Sverige som EU-land påverka dessa länder att ändra riktning?

I denna typ av frågor tror jag det är särskilt viktigt att man tydligt markerar vilka värderingar man står för. Internationella påtryckningar kanske låter abstrakt, men vad politiska företrädare i andra länder tycker spelar faktiskt en roll. Ett exempel är den Prideparad i Vilnius den 8 maj som jag själv deltog i som knappast hade ägt rum om omvärlden inte tydligt hade tagit ställning och stöttat landets interna krafter som verkar mänskliga rättigheter. Vi måste leva som vi lär.

Romerna är i många EU-länder mycket utsatta. Du har som EU-minister flera gånger uttalat dig starkt om detta vilket du fått kritik för från vissa EU-länder. Vad måste EU göra för att hjälpa romerna?

Att behandla människor som ett kollektiv och inte som individer är alltid fel. Retoriken i många europeiska länder som generaliserar

Fotograf: Roland Karlsson och drar alla romer över en kam är därför – precis som islamofobi och antisemitism – oerhört obehaglig och påminner om Europas mörkaste arv. Till EU:s största framtida utmaningar hör frågan om hur man ska garantera inte bara majoritetens utan även minoriteternas rättigheter. Som individer har man samma okränkbara mänskliga rättigheter och dessa får aldrig sättas på undantag. När ett land vill bli EU-medlem är det väldigt tuffa krav på exempelvis mänskliga rättigheter, men när man väl blivit medlem finns det trots alla fina konventioner inga tydliga system för att se till att dessa rättigheter respekteras. Nu behöver vi system för detta och vi i Folkpartiet är inte främmande för att man inför sanktioner mot länder som bryter systematiskt mot mänskliga rättigheter. Det borde också vara självklart med en Name and Fame- och en Name and Shame-lista som hissar respektive dissar medlemsländer utifrån hur väl de respekterar mänskliga rättigheter.

Vilka feministiska frågor ser du som viktigast i EU idag?

En viktig fråga handlar om kvinnosynen i Europa. Europa har inte råd att ha världens mest utbildade

hemmafruar. Här har vi mycket kvar att göra. Kvinnor måste kunna utbilda sig och göra karriär i samma utsträckning som män och dela ansvaret för att ta hand om barnen. En annan viktig fråga gäller rätten till fri abort. Många länder har inte kommit särskilt långt i utvecklingen och det hänger på många sätt ihop med den förlegade kvinnosynen. Jag tog själv som riksdagsledamot initiativ till namnsamlingen "Make Noise for Free Choice", men samtidigt märker man också ett svalt intresse för frågan hos många européer. Jag tror att vi som förespråkar att kvinnor ska ha rätt till sina egna kroppar bör försöka bredda oss och arbeta på fler fronter samtidigt. Fria och säkra aborter hänger ofta ihop med god mödravård och ett alternativt sätt vore därför att arbeta för en bättre mödravård i Europa. Däremot är jag inte för en gemensam europeisk abortlag, utan arbetar främst med att stödja de aktivister som finns i länder där abort är förbjudet.

EU lider dessutom av ett stort underskott på kvinnliga politiker. Många kvinnor hålls borta från maktens korridorer av ett glastak. Detta är trist för Europa år 2010.

Varför stödja EU:s krishanteringsstyrka?

För mig som liberal är internationell samverkan en självklarhet. De senaste tio åren har EU genomfört 22 fredsinsatser på tre olika kontinenter och Sverige har bidragit till samtliga. På samma sätt tycker jag det är lika naturligt att vi är med och bidrar till EU:s krishanteringsförmåga. Det är också viktigt att komma ihåg att detta är en viktig skiljelinje mellan blocken. Medan Alliansen engagerat säger ja till både EU och NBG11 säger den rödgröna oppositionen halvhjärtat okej till den förra och nej till den senare. Tror man på samarbete över gränserna torde valet vara relativt enkelt.

En stor del av ditt politiska engagemang kommer ifrån djurrättsrörelsen. Vad kan EU göra mot djurplågeri?

EU har genom sina överstatliga inslag möjlighet att utfärda direktiv för att medlemsstaterna ska förändra sin lagstiftning. Tror man som jag på att djur bör leva värdiga liv och slippa onödigt lidande vore det bästa en hård lagstiftning, exempelvis förbud mot pälsupp-

födning, som gäller i samtliga EU-länder. Utan att frånta Europas politiker deras ansvar vill jag dock betona allas vårt ansvar i egenskap av konsument. I flera fall kan konsument genom att ta ställning påverka såväl företags ageranden såväl som lagstiftning. Ett exempel på detta är dun plockade från levande fåglar som väckte stor debatt och – med all rätt – ilska ett par år sedan. Etisk kapitalism har alltid präglat min aktivism.

Grön Ungdom skrev häromveckan en debattartikel i Svenska Dagbladet där de uppmanade dig att byta parti då de anser att Folkpartiet inte är liberalt nog; vad säger du om det?

Jag är smickrad och tackar Grön Ungdoms språkrör för att de uppfattar mig som den värderingsdrivna socialliberal som jag kämpar för att vara. Jag delar emellertid inte deras svartmålning av Folkpartiet som ett oliberalt parti. Miljöpartiet vill gärna framstå som ett socialliberalt parti, men i flera frågor är de ju faktiskt vänster om Socialdemokraterna. Bengt Westerberg beskrev träffande MP som en vattenmelon; gröna på utsidan men röda inuti. De vill återinföra och behålla statliga monopol för såväl järnvägstransporter som akutsjukvård. Man vill också höja skatten på arbete, avveckla flyget söder om Sundsvall och införa mobiltelefonfria zoner i kollektivtrafiken. Framförallt har jag problem med deras arbetsfientliga politik med medborgarlöner och friår. Om vi ska kunna behålla vår välfärd i framtiden måste fler jobba mer.

Folkpartiet, å andra sidan, driver frågan om att människor ska få behålla minst hälften av sin inkomst efter skatt att disponera efter eget behag. Genom en parboendegaranti vill vi att äldre ska ha större rätt att välja hur man ska leva den sista tiden av sitt liv. Vi är helhjärtat engagerade i EU-samarbetet och vill använda EU som ett verktyg för att öka friheten i världen. Till skillnad från Miljöpartiet säger vi dessutom nej till den jordbruksprotektionism som bidrar till att hålla kvar hundratals miljoner människor i fattigdom. Visst måste vi i Folkpartiet alltid vårda vår liberalism och jag agerar gärna vakthund internt. Men jag säger nej till rödgröna frierier.

Redaktionen.

Redaktionen

Redaktionen består av Pär Gustafsson, Hedwig Kastenholm, Tobias Setterborg och Christian Krekula.

Kontakta redaktionen på: ls@liberal.se

Ordföranden har ordet

Valet avgörs när vallokalerna stänger söndagen den 19 september. Fram till dess måste vi övertyga väljarna om att Folkpartiet liberalerna och Alliansen är det självklara valet. Opinionsundersökningarna duggar tätt och det går att konstatera att det ser bra ut. Men det kan gå fort i opinionen och därför ska vi i Liberala studenter kampanja ända in i kaklet. För valet är avgjort när rösterna har räknats klart.

Har du ännu inte aktiverat dig i valrörelsen så finns det fortfarande massor att göra. Ring din lokala LS-klubb eller folkpartiförening och fråga hur du kan vara med och bidra till en liberal valseger. Prata med din familj, vänner och folk på stan. Dela ut flygblad i din studentkorridor, bostadsområde eller utanför just ditt campus eller arbetsplats. Visa att du är folkpartist och vän till Alliansen med en knapp på tröjan eller jackan. Passa även på att använda facebook, twitter

eller din blogg för att berätta varför du kommer att rösta liberalt. Ingen annan kommer att berätta om liberalismens möjligheter om inte vi själva gör det.

För med vår politik lönar det sig bättre att både arbeta, utbilda sig och ta risker. Vi ser med spänning på globaliseringens möjligheter och bejakar utveckling med ökad frihet över gränserna för människor, varor och tjänster. Sverige ska vara ett öppet och humant land, där vi fokuserar på kunskap, handlar med euro, kärnkraften ger oss energi, där äldre behandlas som individer och kollektivets lösningar får stå tillbaka för individens möjligheter och behov. Alla kan inte göra allt – men alla kan göra något. Det är tillsammans som vi kan forma framtiden och skapa ett liberalare Sverige. Vi ses på barrikaderna!

Pär Gustafsson. Ordförande Liberala Studenter.

Studenterna vinnare när samverkan ökar

Studenter som gått på en utbildning med god samverkan mellan arbetsliv och utbildning ökar inte bara sina chanser att få ett jobb. Undersökningar visar också att ingångslönen blir högre. Trots det saknas information om vilka skolor som satsar på samverkan.

När studenter själva får ange sina motiv till varför man valt sin utbildning är det i särklass möjligheterna till ett jobb efter examen som dominerar. Hela åtta av tio studenter uppger att det är ett av de viktigaste motiven.

Samtidigt vi undersökningar på att skolor med en god samverkan mellan arbetsliv och utbildning bättre förmår sina studenter att komma ut på arbetsmarknaden efter sina studier. Chansen att få ett jobb efter examen ökar med 60 procent om skola och näringsliv haft en god samverkan. Samtidigt har det visat sig att ingångslönen i snitt är ca 1100 kronor högre för samma student.

Det här sker samtidigt som fyra av tio nyutexaminerade saknar ett kvalificerat jobb tolv månader efter sin examen.

Svenskt näringsliv som länge har jobbat med frå-

gan har tidigare påpekat det anmärkningsvärda i att studenternas etableringsgrad inte används som ett kvalitetsmått på utbildningen. Liksom den nuvarande regeringen vill man att resurstilldelningen till landets lärosäten styrs av resultat. På svenskt näringsliv menar man att om man i större utsträckning tog hänsyn till faktorer som hur många studenter som faktiskt får ett kvalificerat jobb efter sin utbildning och samtidigt knöt det till resurstilldelningen skulle det skapa incitament till ökad samverkan mellan arbetsliv och utbildning.

– Vinnarna blir våra studenter och våra företag, men också våra universitet och högskolor som blir konkurrenskraftigare på den globala marknaden, skriver Claes Sandvig på organisationens hemsida. Idag är det svårt för studenter att veta vilken utbildning, vilken högskola, som är bäst för att nå just det yrke de drömmer om. Folkpartiet driver sedan tidigare frågan och vill att vedertagna kvalitetsrankingar ska sammanställas på Högskoleverkets hemsida. På så sätt ökar man möjligheterna för genomtänkta beslut.

Tobias Setterborg. Generalsekreterare

Debatt - Rödgrön budget under lupp

I början av maj presenterade Socialdemokraterna, Vänsterpartiet och Miljöpartiet den gemensamma budgetmotionen ”Ny färdriktning – Fler jobb, grön omställning och mindre klyftor för hela Sverige”. Mona Sahlin och Thomas Östros bekräftade nyligen på DN Debatt att motionen kommer att utgöra grunden för den rödgröna politiken efter en eventuell valvinst. Även om motionen innehåller en del vällovliga utgångspunkter uppvisar den både motsägelsefulla beräkningar och vilseledande formuleringar. Mycket tyder också på att oppositionens budget är underfinansierad, skriver Andreas Bergh och Henrik Jordahl.

Ingen som följt svensk politik särskilt noga kan ha undgått att det på flera områden finns betydande motsättningar mellan oppositionspartierna. Det gemensamma budgetförslag som Socialdemokraterna, Vänsterpartiet och Miljöpartiet har lagt fram detta valår är också ett unikt dokument i svensk politisk historia. Vi har för tankesmedjan Fores räkning granskat den rödgröna oppositionens förslag, ett slags politisk konsumentupplysning med andra ord.

Eftersom oppositionen accepterar merparten av de skattesänkningar som genomförts sedan 2006 är det till att börja med omotiverat att beskriva budgetförslaget som en skattechock. I relation till sänkningarna de senaste fyra åren är det inga drastiska skattehöjningar som oppositionen föreslår.

Mycket tyder däremot på att oppositionens budget är underfinansierad. Flera av de skattebaser som är tänkta att generera intäkter är känsliga för skattehöjningar och därför osäkra som intäktskällor. Framför allt gäller detta miljöskatterna. Syftet med höjda miljöskatter på exempelvis koldioxid, handelsgödsel och fluorerande växthusgaser är att skapa beteendeförändringar som innebär att skattebaserna minskar och miljöförstörelsen hejdas.

Om politiken lyckas kommer skatteintäkterna att sjunka. Ett annat exempel är de hushållsnära tjänsterna som oppositionen räknar med ska finnas kvar i oförändrad omfattning efter Rut-avdragets avskaffande. Exakt hur många nya jobb Rut-avdraget har gett och kan förväntas ge är svårt att säga, men att som oppositionen gör räkna med att Rut kostar två miljarder utan att skapa ett enda jobb, är knappast korrekt.

Oppositionens förslag om höjda ersättningsnivåer i sjuk- och arbetslöshetsförsäkringen bidrar också till underfinansieringen. Enligt en relativt stor och samstämmig forskningslitteratur kan förslaget väntas leda till att fler personer kommer att nyttja dessa ersättningar, vilket medför ökade statsfinansiella kostnader.

Det är naturligtvis inte rimligt att avkräva oppositionen avancerade beräkningar av hur stora förändringarna blir, men någonstans i en 106 sidor lång politisk programförklaring borde det vara möjligt att signalera en vetskap om att dessa effekter finns och kommer att påverka utfallet. Anmärkningsvärt nog går inga sådana signaler att uppfatta.

Oppositionen föreslår kraftiga utbildningssatsningar. Eftersom jobbförlusterna de senaste två åren framförallt drabbat tillverkningsindustrin, som följd av en pågående strukturomvandling, är en satsning på utbildning rätt tänkt. Men de rödgröna beaktar inte Sveriges erfarenheter från liknande satsningar på 90-talet i särskilt stor utsträckning. Ett bestående intryck är att oppositionen eftersträvar en revidering av den typ av utbildningsprogram som Göran Perssons regeringar storsatsade på under 90-talet.

Oppositionens enskilt största utbildningssatsning ska exempelvis göras i form av ”ett nytt kunskapslyft” genom Komvux. Till skillnad från när det då begav sig finns idag ett antal detaljerade studier som indikerar att storskaliga satsningar på aktiv arbetsmarknadspolitik dras med betydande problem, bland annat att många arbetslösa söker färre jobb under tiden som utbildningen pågår.

I syfte att få fler anställda inom välfärdstjänsterna föreslår oppositionen mer statliga pengar till kommunerna. Både det kommunala självstyret som sådant och aktuell forskning talar dock emot att höjda statsbidrag får denna effekt. Enligt en studie från Institutet för arbetsmarknadspolitisk utvärdering har ökade statsbidrag till Sveriges kommuner haft en signifikant positiv sysselsättningseffekt endast på en grupp: det har blivit fler anställda i den centrala kommunala administrationen.

Slutligen är budgetförslagets analys av politikens fördelningsprofil bristfällig. Fördelningsprofilen presenteras i ett stapeldiagram som tycks visa att alla

utom de tio procent rikaste vinner på oppositionens politik. En närmare granskning av den underliggande statistiken visar emellertid att denna slutsats inte stämmer. I den promemoria från riksdagens utredningstjänst som figuren har hämtats från framgår det tydligt att det saknas 9,4 miljarder kronor för att den fördelningspolitiska analysen ska gå ihop. I genomsnitt vinner varje svensk 1 300 kronor, enligt utredningstjänstens beräkningar. Var kommer dessa pengar från?

Det visar sig att oppositionen har instruerat riksdagens utredningstjänst att beräkna fördelningseffekter för 2011 samtidigt som man har valt att lägga stora delar av finansieringen i form av skattehöjningar från och med 2012. Dessutom jämför oppositionen 2011 med 2010, inte sin egen politik med regeringens. Detta innebär att fördelningsanalysen delvis bygger på beslut som redan fattats av sittande riksdag, bland annat skattesänkningar för pensionärer och höjt

flerbarnstillägg. Med tanke på att budgetmotionens siffror i övrigt uttrycks som avvikelser från regeringens politik framstår oppositionens beskrivning av de fördelningspolitiska effekterna som vilseledande.

När de fyra rödgröna partiledarna med en sådan analys som grund vid upprepade tillfällen hävdar att "nio av tio inkomstgrupper tjänar på en rödgrön politik" finns det ett reellt behov av politisk konsumentupplysning.

Andreas Bergh. Fil dr i nationalekonomi och forskare vid Lunds universitet, Ratio och Institutet för näringslivsforskning (IFN).

Henrik Jordahl . Docent i nationalekonomi och forskare vid Institutet för näringslivsforskning (IFN).

Publicerades i Svensk Tidskrift den 27 augusti.

Debatt - SFS sätter ideologin före studenterna

De rödgröna presenterade i förra veckan sitt högskolepolitiska förslag. Liksom alliansen utlovade de en höjning av studiemedlet med 600 kr där 400 kr är en höjning av bidragsdelen. Alliansen har föreslagit en höjning av lånedelen med 500 kr i juli 2010. Intresseorganisationen SFS, som representerar ett antal studentkårer, uttalade sig genast på alla studenters vägnar positivt om förslaget i flera medier, bl a i DN. En höjning av bidragsdelen trumfar enligt SFS alltid en höjning av lånedelen.

När man tittar närmare på det förslag som de rödgröna publicerat blir det tydligt att det bara finns en tidsplan för att genomföra en höjning på 100 kr i månaden. De andra 500 kronorna, bidragsdel som lånedel, kommer senare om utrymme finns i budgeten. Även om det är positivt med en försiktighetsprincip vid budgetarbete så finns det här en uppenbar risk att höjningen prioriteras bort. Socialdemokraterna har vid sin tidigare tid vid makten inte prioriterat några höjningar av studiemedlet och inget säger att det blir annorlunda denna gång.

SFS uttalar sig således till förmån för en 100 kr höjning av bidragsdelen över en höjning av studiemedlet med 500 kr i månaden för studenterna redan i juli. Förhoppningsvis har SFS ekonomiskt utrymme att hålla andan tills det vaga löftet om ytterligare 500 kr infrias av de rödgröna – många studenter har det definitivt inte. SFS bortser i sin iver att följa sina politiska principer från många studenters ansträngda vardag. Organisationen får gång på gång uttala sig på alla dessa studenters vägnar trots att SFS endast representerar studentkårerna där ett fåtal studenter engagerar sig.

Vad är då bäst för studenterna? 500 kronor i handen eller 500 kronor i skogen? Slutsatsen måste i alla fall vara att den politiskt orienterade intresseorganisationen SFS inte ska vara den som avgör vad som är bäst för alla studenter. De vet bäst själva vad de behöver och när de behöver det.

Hedwig Kastenholm.
I: e vice ordförande Liberala Studenter

Är ungdomsarbetslösheten ett problem?

Viss men ändå inte speciellt stor plats i valrörelsen tas av ungdomsarbetslösheten. När den väl debatteras hamnar man ofta i en diskussion om måtten och definitionerna på densamma där uppgifter på allt mellan 6 till 30 procent figurerar. Ett står dock klart: I relation till andra jämförbara länder har Sverige påfallande många unga utan jobb, räknat som andel av den totala arbetslösheten ligger Sverige i ett beklämmande botten-skikt inom EU. En annan indikator på ungdomars etableringsproblem är åldern vid inträde på arbetsmarknaden. Från 1990-talets början har åldern då 75 procent av en årskull är ute på arbetsmarknaden stigit från drygt 20 till närmare 30 år. Övergångsperioden från skola till arbete har alltså blivit längre och övergången mer komplex.

Men är då unga utan jobb ett så stort problem? Ur ett samhällsperspektiv har Sverige haft en fullt acceptabel ekonomisk utveckling – dvs. god tillväxt och stabila statsfinanser – sedan den djupa nedgången under 1990-talskrisen då tillväxt och statsfinanser kollapsade. Problemen med ungdomsarbetslösheten ligger snarare på ett annat plan. Från forskningen vet vi med ganska god exakthet vad som händer med unga som saknar arbete.

Såväl svenska som internationella studier av ungdomar utan arbete tyder på att långa perioder av arbetslöshet får konsekvenser för hela det fortsatta (yrkes)livet. Livsinkomsten påverkas inte bara under åren av arbetslöshet utan också längre fram. Men ekonomin är inte allt. Studierna på individnivå går tillbaka till Marie Jahodas (1982) klassiska undersökningar om arbetslöshetens effekter sedan 1930-ta-

let och framåt. Jahodas teori om arbetslösheten demoraliserande verkningar handlade inte främst om de negativa ekonomiska effekterna utan om dess följder för livsrytm och levnadsvanor.

Utifrån den s.k. ekonomi-skammodellen vilken både knyter an till forskning om ekonomisk stress och sociologisk forskning om sociala band samt självbild och identitet, finns det belegg för att arbetslösa utsätts för både ekonomisk stress och social nedvärdering. Bägge dessa faktorer påverkar exempelvis hälsotillståndet och begränsar i sin tur deras möjligheter att ta sig tillbaka till arbetsmarknaden och anpassa sig till en tillvaro som yrkesarbetande igen. Anna Angelins forskning (2009) om svenska ungdomar visar att mer än var tionde som är långvarigt arbetslös och/eller socialbidragsberoende i 20-årsåldern även var det tio år senare. Unga långtid-sarbetslösa löper alltså 6-7 gånger större risk att också vara det senare i livet jämfört med jämnåriga som lyckats ta sig in på arbetsmarknaden. Därtill hade de både sämre ekonomi och sämre hälsa än sina jämnåriga.

Ungas arbetslöshet är alltså inte i första hand väsentligt för samhällsekonomin eller ens en ekonomisk fråga. Det handlar snarare bokstavligen talat om liv och död. Eller åtminstone ett liv med betydande risker för såväl fysisk som psykisk ohälsa. Nämn gärna det nästa gång du träffar en politiker som mumlar i skägget när ungdomsarbetslösheten kommer på tal.

**Henrik Lindberg. Forskare vid Ratio –
Näringslivets Forskningsinstitut**

UNGA
FOLKPARTIET

**Rankning av högskolor?
Avskaffande av fribeloppet?
Kvalitet före kvantitet?**

Då så,

**SÄG HEJ TILL DET
UNGA FOLKPARTIET.**

UNGA.FOLKPARTIET.SE

Olle Schmidt - integritetens väktare i EP?

Flera av Liberala Studenters klubbar arbetade för Olle Schmidts personkampanj i Europaparlamentsvalet i maj förra året. Detta då Olle Schmidt starkt tog ställning för integriteten i sitt arbete i Europaparlamentet den föregående mandatperioden. Kampanjen gick bra och Olle blev invald för ännu en mandatperiod som han nu avverkat ett år av. Fick då Liberala Studenter en frihetens förkampe i Europaparlamentet för sin kampanjmöda?

Möjligheterna för Europaparlamentarikern att påverka politiken grundar sig till stor del i vilka utskott man sitter som ledamot i. Vilka frågor har du mest möjlighet att påverka och vilka frågor arbetar du mest med?

Jag sitter i utskottet för ekonomiska och monetära frågor, utskottet för konsumentfrågor och den

inre marknaden, utskottet för budgetkontroll och i det särskilda utskottet för den ekonomiska och finansiella krisen. Det blir således mycket fokus på ekonomiska frågor så som finanstillsyn, krisens påverkan på euron och på hur vi ska kunna säkerställa tillväxt på den inre marknaden. Det är även inom dessa områden som jag har störst möjlighet att påverka. Jag har arbetat mycket för att den nya finansregleringen inte ska bli överreglerad. Jag har strävat efter att skapa en balanserad lagstiftning som inte hämmar den ekonomiska tillväxten genom att försvåra för investerare att få tillgång till nytt kapital.

Vilka frågor inom EU under det gångna året har varit viktigast i förhållande till integriteten?

Telekompaketet (som röstades igenom under denna mandatperiod även om debatten började redan under den förra) och SWIFT är de frågor som gäller integritet som har skapat mest debatt i EP. Det är stora och viktiga frågor där EP har visat att vi inte kommer tillåta att EUs medborgares integritet inskränks utan juridisk prövning. I och med att EP röstade emot det första SWIFT avtalet fick vi även till ett bättre avtal. Jag var väldigt aktiv i att föra debatt båda nationellt

och i EP gällande Telekompaketet. Om det inte hade varit för att den liberala gruppen tryckte på så hade det inte kommit in någon paragraf om rättslig prövning. Det var centralt för mig och jag debatterade frågan aktivt både i kammaren, inom den liberala gruppen och med den svenska representationen. Jag gjorde under mina samtal med den svenska representationen klart att vi aldrig kunde acceptera förslaget utan den ändringen, vilket inte var särskilt populärt i början men som slutligen accepterades.

Sedan den nya mandatperioden startade har Folkpartiets delegation utvidgas och jag har nu sällskap av Cecilia Wikström och Marit Paulsen, vilket är mycket glädjande. Cecilia Wikström är den av oss som allra mest har arbetat med integritetsfrågor eftersom hon är medlem i utskottet för medborgerliga fri- och

rättigheter samt rättsliga inrikes frågor. Hon har gjort ett väldigt viktigt och bra arbete och var en av de drivande personerna i att inte acceptera SWIFT avtalet i sin ursprungsform. Hon arbetar också mycket med upphovsrättsliga frågor.

Vad anser du om det hemliga ACTA-avtalet, som tros innebära stora integritetskränkningar, och vad har du gjort som Europaparlamentariker?

Jag anser att det är viktigt med transparens i förhandlingarna, så att vi kan ta ordentlig ställning till innehållet i avtalet. Det är en väldigt viktig fråga i EP och jag har bl a skrivit under en

så kallad written declaration (en skriftlig uppmaning från EP) om att alla dokument bör bli offentliga. Jag har dessutom personligen diskuterat frågan med Kommissionär De Gucht, ansvarig för handel. Kritiken och starka påtryckningar från medborgare, intresseorganisationer, politiker, regeringar - däribland Sverige - har lett till att De Gucht har blivit pressad till att öppna upp handlingarna, och de finns nu att ta del av (under särskilda former) i EP, trots motstånd från USA.

Hur ser du på situationen för integriteten i Sverige, bland annat efter införandet av FRA-lagen?

En positiv konsekvens är att integritetsfrågorna har fått ett mycket större fokus i och med debatten kring FRA. Jag tycker också att det är viktigt att poängtera att FRA lagen blev rimligare tack vare Folkpartiet och att det nu krävs en grundlig kontroll och preciserat hot för att det ska bli aktuellt att tillåta signalspaning. Folkpartiet trycker på att det är viktigt att tänka efter före när det gäller integritetsfrågor och hur olika lagförslag påverkar enskilda

individer. Det är en vital utgångspunkt. Regeringen har även beslutat att det inte är aktuellt för Sverige att implementera EU:s Datalagsdirektiv (som innebär att telefon- och internetoperatörer ska åläggas att lagra uppgifter om vilka som ringt, skickat sms eller e-postat till varandra. Det ska också framgå när och varifrån kommunikationen skedde). trots att Sverige har bötfällts för detta, eftersom regeringen vill ha tid att lägga fram ett bra förslag som tar hänsyn till integriteten. Jag har dock förtroende för att vår svenska Kommissarie, Cecilia Malmström, som för tillfället studerar direktivet kommer att kunna utvecklas regelverk till något positivt i framtiden. Folkpartiet vill dessutom att Europas dataskyddsombudsman ska ombildas till en europeisk dataskyddsmyndighet med starkare mandat och fler uppgifter. Denna dataskyddsmyndigheten ska ha i uppgift att granska kommande förslag till EU-förordningar och direktiv för att säkerhetsställa att EU:s medborgares integritet.

“Att vara liberal är att vara positiv”

Vilka har varit de viktigaste politiska frågorna enligt dig i Europaparlamentet det gångna året?

Det har helt naturligt varit väldigt mycket fokus på den ekonomiska krisen och hur en ny finansiell tillsynsmyndighet ska se ut. Krisen i Grekland har också varit mycket i fokus och frågan om hur alternativa investeringsfonder ska regleras. Men även Telekom-paketet, SWIFT, hur den framtida jordbrukspolitikerna ska se ut och vad EU bör satsa på för att skapa tillväxt och välfärd i Europa de närmsta 10 åren - den så kallade EU 2020 strategin.

I vilken politisk riktning tror du att EU kommer att utvecklas och hur stor chans tror du att det är att vi kommer att få se ett liberalt EU?

Att vara liberal är att vara positiv och jag är därför hoppfull inför att vi kommer att få ett mer och mer liberalt EU. Att fattigdom och ofrihet bäst bekämpas med demokrati och marknadsekonomi är en hörnsten i EU-samarbetet och även inom liberalismen. En indikator för att vi får ett allt mer liberalt EU är att den liberala gruppen (ALDE) inom EP har haft bäst omröstningsresultat under det första året av den nya mandatperioden. Vår linje har vunnit flest gånger även om vi bara är den 3:e största gruppen. Det är glädjande och mycket positivt för EU!

Redaktionen.

liberala studenter!